

РЕШЕНИЕ

№ 3484

гр. София, 01.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 25.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **3652** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 АПК.

Образувано е по жалба на А. С. К. от [населено място], ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес – С., [улица], ет. 4, чрез адв. К. К., срещу Заповед № 75 / 13. 03. 2020 г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, за прекратяване на служебното правоотношение.

В жалбата се излагат твърдения относно незаконосъобразността на заповедта. Посочва се, че заповедта е издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като не е спазена процедурата по утвърждаване на нова длъжностна характеристика. Твърди, че не е налице обективна невъзможност за изпълнение на задълженията си, тъй като не са настъпили обективни обстоятелства, които не зависят от волята на страните. Моли, съдът да постанови решение, с което да се отмени оспорената заповед. Претендира разноските по делото. Ответникът - изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ /ДФЗ/, чрез писмени бележки на процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със Заповед № 858 / 03. 12. 2014 г. на изп. директор на ДФЗ (стр. 69), А. К. е назначен на длъжността директор на Дирекция „Финансово управление“ в ДФЗ.

Със Заповед № 464 / 27. 04. 2015 г. на изп. директор на ДФЗ (стр. 64), А. К. е преназначен на длъжността директор на Дирекция „Финансова“.

С молба от 04. 05. 2017 г. (стр. 63) А. К. е поискал да бъде освободен от длъжността директор на Дирекция „Финансова“ по взаимно съгласие.

Със Заповед № 221 / 05. 05. 2017 г. на изп. директор на ДФЗ (стр. 62), е прекратено служебното правоотношение на А. К., поради назначаването му на длъжност началник на кабинета на министъра на земеделието и горите. Посочено е, че след прекратяване на правомощията му като началник на кабинета има право да заеме отново длъжността директор на Дирекция „Финансова“ или друг равностойна длъжност, съгласно условията на § 7 от ПЗР на ЗДС.

Със Заповед № РД-15-1323 / 15. 05. 2019 г. на министъра на земеделието и горите (стр. 61), е прекратено трудовото правоотношение на А. К., на длъжността началник на кабинета на министъра.

Със заявление вх. № 02-6500/2387 от 15. 05. 2019 г. (стр. 60) А. К. и поискал да бъде възстановен на длъжността директор на Дирекция „Финансова“ в ДФЗ.

Поради непроизнасяне в срок е обжалван мълчаливия отказ на изпълнителния директор на ДФЗ да бъде възстановен А. К. на длъжността директор на Дирекция „Финансова“ в ДФЗ, като с Решение № 6044 / 17. 10. 2019 г. по адм. д. № 7272 / 2019 г. по описа на АССГ, този отказ е отменен.

С Решение № 2815 / 21. 02. 2020 г. по адм. д. № 409 / 2020 г. по описа на ВАС, е оставено в сила решението на АССГ.

Със заявление вх. № 02-6500/574 от 25. 02. 2020 г. А. К. е поискал да бъде изпълнено решението на ВАС.

Със Заповед № 72 / 13. 03. 2020 г. на изп. директор на ДФЗ (стр. 17), е възстановен А. К. на длъжността директор на Дирекция „Финансова, която длъжност служителят е изпълнявал преди издаването на Заповед № 221 / 05. 05. 2017 г. на изп. директор на ДФЗ.

Със Заповед № 75 / 13. 03. 2020 г. на изп. директор на ДФЗ (стр. 18), е прекратено служебното правоотношение на А. К. на длъжността директор на Дирекция „Финансова, на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 и чл. 108 от ЗДС.

С жалба вх. № 02-6500/2387 от 27. 03. 2020 г., е оспорена заповедта по съдебен ред.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Заповедта е издадена от компетентния административен орган, но при наличие на нарушение на материалния закон.

Спорът по делото касае наличието на основанията по чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл за прекратяване на служебното правоотношение и по – конкретно наличие на обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения.

Разпоредбата, на която се позовава органът по назначаването, изисква промяна в обстоятелствата, която възниква въпреки и независимо от волята на всяка от страните по правоотношението и която води до невъзможност за изпълнение на задълженията на конкретната длъжност. В случая не може да се приеме, че промяната на изискването за заемане на длъжността, е обстоятелството извън волята на органа по

назначаването. Новото изискване на заемане на длъжността е въведено с длъжностната характеристика, утвърдена от главния секретар на ДФЗ на 20. 02. 2020 г. Следователно промяната във фактическото положение не се дължи на обективна причина, а е изцяло в компетентността на органа по назначаването.

Видно от връчената на К. длъжностна характеристика за длъжността директор на Дирекция „Финансово управление“ (последната представена, че е връчена), минималната образователна степен, която се изисква е магистър, а предпочитаната специалност е икономика. В случая е безспорно, че К. има висше техническо образование със специалност земеустройство, като същия е бил назначен за директор на Дирекция „Финансово управление“, а впоследствие през 2015 г. е преназначен на длъжността директор на Дирекция „Финансова“.

Изискването въведено в новата длъжностна характеристика от 20. 02. 2020 г. за длъжността директор на Дирекция „Финансова“ професионалната област, в която е придобито образованието да са социални, стопански или правни науки, не представляват обективна невъзможност за служителя да изпълнява задълженията си.

В чл. 8 от Наредбата за длъжностните характеристики на държавните служители, е предвидено в кои случаи се налага изменение в длъжностните характеристики, като не се представиха доказателства, а всъщност въобще не се твърди, че е налице основание за такова изменение.

В случая дори няма изменение в длъжностното разписание на дирекция „Финансова“ при ДФЗ и съответно не би следвало да се засягат и задълженията на директора на тази дирекция. Ето защо измененията в длъжностната характеристика, не са свързани с обективен фактор, а са предприети по разпореждане на органа по назначаването, поради което не могат да обосноват обективна невъзможност за служителя да изпълнява задълженията си.

Предвид изложеното, самото въвеждане на изискването за друга образователно-квалификационна степен и при условие, че не са променени по какъвто и да било начин неговите основни задължения за заеманата от него длъжност, не води по никакъв начин до невъзможност на държавния служител да изпълнява служебните си задължения. Като такава невъзможност не може да се определи дори липсата на знания или умения, въведени като нужни за длъжността след назначаването му, след като с придобитите по притежаваната специалност той е изпълнявал служебните си задължения до прекратяването на служебното му правоотношение.

Липсата на съответната образователно-квалификационна степен не съставлява обективна невъзможност за изпълнение на служебните задължения, нито пък обуславя такава.

Следва да се отбележи, че Закона за държавния служител прави разграничение между обективната невъзможност за изпълнение на служебните задължения, липсата на качества за ефективно изпълнение на задълженията и липсата на необходимо образование и професионална квалификация за изпълняваната работа, като три самостоятелни (различни основания) за прекратяване на служебното правоотношение. Обективната невъзможност за изпълнение на служебните задължения поради заболяване, като основание за прекратяване на служебното правоотношение е предвидена в чл. 103, ал. 1, т. 3 от ЗДС, липсата на качества за ефективно изпълнение на служебните задължения е регламентирана като основание за прекратяване на служебните задължения в чл. 107, ал. 2 от ЗДС. Липсата на необходимото образование и професионална квалификация би следвало да се обхванат от разпоредбата на чл.

107, ал. 1, т. 5 от ЗДС, но не безусловно, а само и единствено при условие, че водят до невъзможност за изпълнение от служителя на задълженията по съответната длъжност, каквито обстоятелства не се доказаха в производството пред настоящата инстанция.

Или обективната невъзможност по принцип следва да е породена от причини, за настъпването на които нито една от страните по правоотношението не съдейства в една или друга степен. В длъжностната характеристика могат да бъдат възпроизведени нормативно установените изисквания, както и да залегнат специфични за конкретната длъжност - такива, въведени по преценка на органа по назначаването, ако това обективно се е наложило в интерес на оптималното функциониране на администрацията. Промяната в изискванията за заемане на длъжността на държавния служител, вписана единствено в длъжностната характеристика и обоснована само въз основа на нея, не поражда обективна невъзможност за изпълнение на служебните задължения по смисъла на чл. 107, ал.1, т. 5 от ЗДСл. Фактът на въвеждането на нови изисквания за длъжността очевидно не стои извън волята на органа по назначаването, напротив - това е извършено по негово изрично волеизявление, материализирано в утвърдената длъжностната характеристика.

В този смисъл са Решение № 12107 от 13.11.2015 г. по адм. д. № 15098/2014 г., Решение № 7540 от 23.06.2015 г. по адм. д. № 5137/2015 г., 5 чл. с-в на ВАС, Решение № 8372 от 19.06.2014 г. по адм. д. № 5267/2014 г., 5 чл. с-в на ВАС, Решение № 14418 от 23.11.2018 г. на ВАС по адм. д. № 367/2018 г., V отд., Решение № 3537 от 9.03.2020 г. на ВАС по адм. д. № 11760/2019 г., V отд. и др.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че при издаването на обжалвания административен акт е налице нарушение на материалния закон – отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, ще следва ответника да заплати на жалбоподателя, направените разноски, които са поискани и които са в размер на 700 лв., видно от представения (стр. 81) договор за правна защита и съдействие. В тази връзка съдът намира за неоснователно направеното от процесуалния представител на ответника възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение, тъй като определеното минимално такова съобразно 8, ал. 3, във връзка с чл. 7, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1 / 09. 07. 2004 г. за минималните размера на адвокатските възнаграждения и ПМС № 350/19.12.2019 г. за определяне нови размери на минималната работна заплата за страната, е в размер на 610 лв. Заплатеното в конкретния случай възнаграждение от 700 лв., не е много по –високо, като в случая следва да се отчетат важните обществени отношения, които са обект на защита и загубата на възнаграждение от страна на жалбоподателя, поради което заплатеното възнаграждение не следва да се намалява.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на А. С. К., ЕГН [ЕГН], Заповед № 75 / 13. 03. 2020 г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, за прекратяване на служебното правоотношение.

ОСЪЖДА Държавен фонд „Земеделие“ – [населено място], [улица], да заплати на А. С. К. от [населено място], [жк], [жилищен адрес] вх. „Д“, ет. 2, ап. 4, ЕГН [ЕГН],

направените по делото разноси в размер на 700 (седемстотин) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: